

Baluka Krisztina: Búcsúlevél

Kedves Ági!

Nézem a folyót. Nézem a fotódat a fán. 1962-2007 Most olyan idős vagyok, mint te akkor. Nem tudom a neved, de így neveztelek el magamban. Biztos emlékszel a régi reklámszlogenre: Csokolom, Ági van? Te is ittad, én is ittam, bár tizennégy évvel idősebb vagy nálam, akkor már nagylány voltál, szóba se álltál volna egy olyan pisis kislánnyal, mint én, aki akkor itta, amikor te.

Nézem a folyót. Nézem a fotódat a fán, és próbálom megfejteni. Miért van itt? Miért vagy itt? Miért pont itt? Miért ma láttalak meg? Válaszok nincsenek, csak gondolatok. Valaki egyszer azt mondta nekem, senkit nem érdekel a lélek, de ez nem így van. Engem érdekel. És ha csak egyetlen ember van ezen a földön, akit érdekel, akkor nem lehet azt mondani, hogy senkit. Mert valakit igen. Most én vagyok ez a valaki, aki ugyan mások szemében sokszor senki és semmi, de az már nem számít.

Személyesen nem tudlak megkérdezni, csak így, levélben. Megbékéltél a sorsoddal? Milyen életed volt? Férj, gyerekek? Vagy a főnököd szeretője voltál? Elhagyott a szerelmed? Mi vitt rá, hogy megtedd az utolsó lépést? Itt álltál? Vagy egy kicsit odébb? Ugyanazt láttad, amit én? Ugyanazt éreztél, amit én?

Gyakran kijövök ide, ha bánt valami. Mindig azt mondom magamban: vidd el folyó a bánatom! Más nem tudja, de neked most megírtam. Már nem tudsz elárulni. És az az érzésem, nem is árultál volna el. Te nem olyan voltál. Téged árultak el. Ahogy engem is. Látod, ez közös bennünk. Pedig megígérte, hogy örökre velem marad...

Nézem a folyót. Nézem a fotódat a fán, és eszembe jutnak a régi emlékek. Míg a halál el nem választ. Amikor kimondja az ember isten színe előtt, arra gondol, majd sok év múlva, ha már öreg lesz, és abban bízik, ő megy el előbb, mert nem tudna egy napot sem a másik nélkül élni. Aztán jön egy hülye vírus, ami nem hallotta Andris ígését, és felzabálja a tüdejét. El sem tudtam búcsúzni tőle...

Évekkel ezelőtt jót neveltünk kutyasétáltatás közben, mert Csimbi pont itt könnyített magán, ahol először szeretkezünk. Bárcsak a gyerekeinkkel is kijöhettünk volna ide...

Gyermekkoromban gyakran fürödtünk itt a barátaimmal. Andris mindig lefröcskölt, és lenyomott a víz alá. Úgy éreztem, megfulladok, de előbb engedett el, utána addig csiklandozott, amíg nem pukkadottam a nevetéstől. Hülye fiúk, igaz?

Nézem a folyót. Nézem a fotódat a fán, és arra gondolok, aládugom a leveletem. De előbb kirakom a zsebemből a köveket. Inkább úszom egyet. Olyan kellemes a víz... És Andris is ezt akarná.

Ismeretlenül ölel: egy másik Ági